

Rapport Amnesty over 'apartheid' in Israel

Op 1 februari 2022 komt Amnesty International met een rapport waarin zij Israel beschuldigt van 'apartheid'. Graag gaat CIDI middels enkele *bullet points* in op enkele van de ongegronde beschuldigingen:

1. Het rapport gooit het hele gebied tussen de Jordaan en de Middellandse Zee op één hoop, terwijl er grote juridische, staatsrechtelijke en identitaire verschillen zijn. Er zijn dus verschillende wetsystemen, ook als gevolg van de Oslo-akkoorden die vrede tussen de volkeren beogen en door beide partijen zijn omarmd.
2. Onterecht beschouwt Amnesty alle Arabische inwoners in het gebied (Bedoeïenen, Druzen, Palestijnen, Arabische Israëlis, 'vluchtelingen', etc.) als één groep. Amnesty negeert hun huidige nationaliteit en eigen voorkeuren. Zij negeert niet alleen hun eigen identiteitskeuze, maar ook hun politieke voorkeur en de keuze om wel of niet burger te zijn van Israel of een toekomstige Palestijnse staat.
3. De tweestatenoplossing, zoals vastgesteld in de Oslo-akkoorden, wordt neergezet als 'apartheid', terwijl dit de wens is van grote delen van beide volkeren. Zie bijvoorbeeld de partijprogramma's van menig Joodse en Arabische partijen in Israel en de uitspraken van de Palestijnse president Abbas.
4. Amnesty neemt stelling tegen de tweestatenoplossing en roept tot het stopzetten van de veiligheidssamenwerking en andere afspraken, terwijl deze aantoonbaar de leefbaarheid in de Westelijke Jordanoever bevorderen. Juist nu komt zij met dit rapport, terwijl Israel en de Palestijnse Autoriteit bezig zijn met een toenadering. Amnesty spreekt zich zelfs uit tegen enige vorm van normalisering of het verbeteren van diplomatieke betrekkingen tussen Israel en haar burens.
5. Amnesty steunt de Palestijnse eis op terugkeer, maar is kritisch op Joodse terugkeer. Zij ontkent de wens én het recht van beide volkeren op zelfbeschikking in een eigen soevereine staat. Daarnaast ontkent zij de politieke en demografische ontwikkelingen sinds 1948 en de veiligheidssituatie ter plaatse.
6. Het rapport noemt het bestaan van Israel 'racistisch' en stelt de terugkeer van Joden naar Israel ter discussie. Landen als Ierland, Duitsland, Portugal en Spanje hebben vergelijkbare wetten. Volgens de VN-standaard ICERD is deze wet legitiem en zeker niet racistisch.
7. Palestijns terrorisme wordt in het rapport vergoelijkt. Aanslagen gedurende de Tweede Intifada worden gebagatelliseerd. De 4000 raketten die in mei 2021 werden afgevuurd vanuit Gaza op burgerdoelen door terreurorganisatie Hamas worden slechts terloops genoemd. Zo noemt zij terreuraanslagen en aanvallen tegen Israelische burgers 'populair verzet' en ontkent zij de veiligheidszorgen van de Israëlis.
8. Amnesty negeert de actieve participatie van Arabische burgers in de Israelische politiek en samenleving. Daarnaast negeert zij de enorme investeringen die Israel doet in de zogeheten Arabische sector. Tevens onderschat Amnesty de zeggingskracht en veerkracht van de Arabische gemeenschap binnen en buiten Israel, door de verantwoordelijkheid alleen bij Israel en Israëlis te leggen.
9. Amnesty is onzorgvuldig in haar bronnengebruik. Bronnen worden amper bij naam genoemd en hun onafhankelijkheid is niet verifieerbaar. Palestijnse schendingen zijn opzettelijk genegeerd, want 'die passen niet bij de focus' van het rapport, terwijl deze essentieel zijn voor het beeld dat gecreëerd wordt door dit rapport en voor begrip van de situatie.
10. Amnesty geeft geen heldere definitie van de term apartheid, terwijl ze het wel gebruikt. Hiermee maakt zij zich schuldig aan ongegronde framing.